

Beck utolsó nyara (részlet)

Track 5

„All along the Watchtower”

Az ötödik dal: Az Isztambulba való utazásról, Charlie nejlonzacskójáról

és a második lövöldözésről.

(részlet)

10

Amikor Raulival félrehúzódtak, Beck a két lányra mutatott, akik a bár bejáratánál maradtak, s

miközben Raulira kacsintgattak, egymással sugdolóztak és folyamatosan vihogtak. A vöröshajú szűk fehér ruhát viselt, a barna egy sárga szoknyát és egy fekete, az alakját hangsúlyozó topot. Mindkettő erősen kisminkelte magát, azonban kétségkívül csábítóan néztek ki.

– Jesszus, Rauli, honnan szedted össze ezeket?

– Egy egészen közeli klubból... Figyeljen, kellene egy kis pénz!

Beck hüvelykujjával megvakarta az állát. Először a lányokra nézett, majd Raulira. – Ó, szóval így állunk.

– Nem, Beck úr. Tényleg nem. Nem úgy van.

– Aha, s akkor hogy van? Mire kell neked az a pénz?

– Hogy is mondjam... Egy híres filmsztárnak tartanak.

– Na, hogy elkerüljük a félreértés csapdáit... Miért tartanak téged egy filmsztárnak, Rauli?

– Hát igen. Az előbb, még ott a klubban, ezek ketten odajöttek hozzám. Azt mondták, hogy ismernek valahonnan.

A fiú ismét vigyorgott. Ettől a vigyorgástól egyszerűen nem tudott szabadulni.

– Mindent harapófogóval kell kihúznom belőled? – kérdezte Beck. – Mit válaszoltál nekik?

– Azt mondtam, hogy egy filmben Al Pacino kis szerencsétlen öccsét játszottam. Mindketten elhitték, az egyik ráadásul azt állította, hogy a filmet is látta.

Beck nem tudta, hogy most gratuláljon-e a fiúnak, vagy lekenjen-e neki egy jókora pofont. – Na szép. S mennyire van szükséged?

– Kétszázra.

– *Kétszáz márkára? Minek?*

– Hát, mindenre. Úgy kell tennem, mintha sok pénzem lenne. Hiszen filmsztár vagyok. Vissza fogja kapni.

– Ahogyan a cédéimet vagy a gitáromat is visszakaptam, mi?

– Kérem, Beck úr. Visszaadom. Ígérem!

Beck félrenézett, s előrántotta a pénztárcáját. Szinte az összes maradék pénzét a fiú kezébe nyomta. Rövid visszakozás után Rauli elvette. Udvariasságból rákérdezett, mit is csinál Beck éppen.

– Charlie – mondta Beck, s a nagydarab, öltönyös fekete srácra mutatott, aki éppen a pultos lánnyal diskurált. – Megváltozott. Talán már nem látszik betegnek, és olyannak tűnik, mint régen volt, de belül teljesen megváltozott. Már nem ugyanaz, aki hajdan volt.

Ebben a pillanatban Charlie hangosan így szólt a pultos lányhoz: – Ez azért mégis

őrültség! Úgy vélem, ha egész létezésem csupán abból állt, hogy ilyen bejáratnál álldogáló lányok életében statisztaszerepet játszak, akkor igazából az egészet elcsesztem.

Beck megrázta a fejét. – Áá, felejtsd el az egészet!

A lányok egyike távolról odakiáltott valamit Raulinak. A fiú odaintett, majd mondta, hogy most mennie kell. Vetett még egy pillantást a kezében lévő pénzre, s még egyszer megköszönte. Aztán odabaklatott a két lányhoz, akik már vágyakozva várták Al Pacino szerencsétlen kis öccsét. Így hármasan mentek a felvonóhoz. Mielőtt belépett volna a liftbe, Rauli még egyszer Beckre pillantott, aztán bezáródott az ajtó, s mind ő, mind átkozott vigyorgása eltűnt.

11

Miközben a fiú az este csúcspontja felé emelkedett, Beck ismét visszazuhant a Charlie melletti bárszékre. A liftre mutatott, ami Raulit kísérőivel együtt elnyelte. – Így múlik el az ártatlanság.

– Azt hiszem, jót tesz ez neki.

Beck bólintott.

– Hogy végre baszni fog, arra gondolok – mondta Charlie.

– Elsőre is értettem.

Rauliról és jövőjéről beszélgettek. Beck a fiúval kapcsolatos terveiről elmélkedett, mígnem Charlie közbe nem vetette, hogy Beck nem menedzser, hanem zenész, és hogy miért nem maga zenél. Beck szerint egyszerűen ez már nem megy azóta, hogy Raulival találkozott. A fiú mindenben jobb, mire fel zenéljen tovább?

Charlie megrázta a fejét. – Mondok én neked valamit, Robert. Az utóbbi években sehol sem volt Rauli, s te mégsem zenéltél. Legalább magadnak ne hazudj.

– Nem hazudok magamnak. – válaszolta Beck, növekvő idegességgel. Utálta, ha valaki átlátott rajta. – És különben is, akkoriban tényleg az ágyon ugráltál.

– Nem ugráltam.

– De.

– Nem, a francba, nem ugráltam.

– Légy már végre felnőtt, és ébredj fel. Egy vacak kis drogfutár és csődtömeg vagy, tehát hagj fel azzal, hogy olyan dolgokat vetsz a szememre, amiket magadban utálsz. Jó menedzser leszek, tanárként meg előléptetnek, s neked meg semmid sincs. Semmid. A kórházban legalább ez tiszta volt számodra, de alig hogy kijöttél, újra megsavanyodtál. Csak mert tudod, hogy semmi sem lesz belőled, nem feltétlenül kell leszólnod a sikereimet.

– Nem teszem, nem – mondta Charlie megszeppenten.

– Talán tényleg jobb lesz neked, ha meghalsz utazás közben. – Eltelt egy undok pillanat, aztán Beck rögtön bocsánatot kért. – Ez undorító volt, sajnálom, nem úgy gondoltam. Tényleg sajnálom.

Charlie szerint nem történt semmi, de aztán elnémult, és csak a bárpultot bámulta. Beck szégyelte magát. Tudta, hogy rosszul reagál, ha támadják, de ez nem mentette fel. Charlie labilis, sértődött és magányos volt. És feltehetőleg csak azért vállalta a futárkodást, mert félt sikeres bátyja elé szegény csődtömegként odaállítani. Beck próbált békülni, de semmi sem jutott eszébe. Charlie két papírpénzt hajított a pultra. Odavetette, hogy jár egyet. Aztán felállt, és elment.

Beck utána nézett, és rendelt még egy sört. A fekete estélyiruhás szőke, aki Charlie mellett ült, gyorsan a férfira pillantott, aztán felállt és fizetett. Áh, kopj csak le, gondolta Beck, de ennek ellenére utána bámult. Szeme üveges volt. Rohadtul gyávának érezte magát. Csak azért vállalta ezt a törökországi utat, mert így megszökhett a problémái elől. De ez őrültség volt. Minden problémáját vitte magával.

Miután Beck fizetett, már csak ágyba akart kerülni. Elheverni, rágyújtani, gondolta, ez most a legtökéletesebb terv. Aztán észrevette, hogy elfogyott a Lucky Strike. A bárpultnál akart venni egy újabb dobozzal, mígnem rájött, az összes pénzét odaadta Raulinak. Káromkodott egyet,

aztán kiment a Volkswagenhez, mert úgy hitte, a kesztyűtartóban van még egy doboz. De amikor kilépett a szálloda elé, meg kellett állapítania, hogy az autó eltűnt. Valószínűleg Charlie azzal ment a találkára, és valahol a közelben parkolta le. Beck rövid idő alatt végigjárta a szomszédos utcákat. Habár már késő éjszaka volt, a bárak és a sörkertek még tele voltak, poharak koccantak egymáshoz, hangos zene szűrődött ki a pincediszkókból. Egy fiatalokkal megrakott pick-up húzott el mellette.

Végül Beck egy szűk mellékutcába kanyarodott be. Váratlanul sötét lett, a lámpák csak halványan világítottak. Minél tovább ment, annál sötétebb lett. A főút zaja még egy ideig tompán odahallatszott, aztán szinte halálos csönd lett. Valami megzörrent. Egy patkány surrant el a régi, járdán heverő újságok alatt. Egyetlen ablakból sem szűrődött ki fény. De ott, az utca végén, tényleg ott állt az eltűnt sárga autó. Most már csak ki kell venni a Lucky Strike-ot, aztán ennyi, tűnés innen, gondolta Beck. Hangokat hallott. Pont a Volkswagen előtt egy piros Corvette parkolt, ami előtt egy csupaizom, szakállas óriás állt, és cigizett. És a Volkswagen alatt egy kis cingár alak feküdt, aki keresett valamit. Ezek ketten magyarul beszélgetek. Amikor megpillantották Becket, agresszívak lettek.

– *Piss off* – mondta a kopasz cingár, aki Charlie Volkswagene alól mászott elő. Apró, furán összenyomott feje volt, s a szája tele volt felvillanó aranykoronákkal.

Beck felfedezte, hogy a Volkswagen egyik ajtaját feltörték. – Mit csináltok ti ott? – kérdezte. Ez így elég hülye kérdés, gondolta rögtön, de túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy uralkodjon magán. – Ez az én kocsim – mondta. – Mit csináltok itt a kocsimmal?

Odament a kis kopaszhoz. Ebben a pillanatban Beck előtt minden elsötétült. A cigiző óriás minden figyelmeztetés nélkül behúzott neki egyet. Beck megrettenve hátrált néhány lépést, és a földre zuhant. Egy rövid pillanatig elájult. Mikor ismét magához tért, zúgott a feje, és bal szeme sajgott. A meglepetéstől egyetlen tiszta gondolat sem jutott eszébe.

Látta, amint a magyar óriás elhajította a csikket, majd feléje indult. Beck kábultan próbálta összeszedni magát. Ösztönösen védekezett, egyszer a levegőbe ütött, de semmi esélye sem volt. Nehezen fújtatva az óriás fojtó szorításába került, aki mögötte állt, és kőkemény karjaival kiszorította belőle a levegőt. A kis kopasz ezalatt minden érdeklődés nélkül nézte őket. Mogorván elordította magát magyarul, aztán ismét nekifogott, hogy visszamásszon a Volkswagen alá. Beck kísérletet tett arra, hogy az őt fogva tartó izomkolosszust lerázza magáról, és a kopasz után induljon, de ez egyszerűen hátrébb lépett egyet.

Beck zihlált, kevesebb lett a levegő, nyaka megduzzadt, az erek kidagadtak. Még azelőtt, hogy lassan elvesztette volna eszméletét, hallott valahonnan még egy felbőszült ordítást.

És akkor hirtelen megkönnyebbült.

Beck nem tudta, mi történt, de hirtelen újra szabadon lélegezhetett. A torkán lévő szorítás megszűnt. Köhögött, és megdagadt nyakához kapott. Aztán megfordult, hogy lássa, mi történt.

– Hagyd békén a barátomat! – üvöltötte valaki.

A következő másodpercek olyanok voltak Beck számára, mintha valami érdekes és szép álmot látna. Éppen amikor megfordult, látta Charlie az óriás felé lendülő kezét. Charlie teljesen nyugodtnak tűnt, mint mikor valaki kötelességtudóan összegyűjti az íróasztalán heverő papírokat, és egyetlen csomóba rendezi őket.

Aztán bevitte az ütést.

Az óriás, mint akit lebunkóztak, elrepült Beck mellett, és tompa puffanással nekiesett a Corvette-nek. Összerogyott és az utcára dőlt, és ott maradt eszméletlenül.

Aztán Charlie odafordult a kis kopaszhoz, aki a Volkswagen alatt akart elrejtőzni. Mint valami játékbabát rángatta elő az autó alól, és neki is kiosztott egy olyan hatalmas pofont, hogy az teljesen kiütötte a magyar pehelysúlyút, s petyhüdt teste a földre zuhant.

Vincze Ferenc fordítása

